

Ημερολόγιο ασημάντων 481: Στην πορεία με το μυρμήγκι / στο Υπουργείο / (&) στο Μουσείο με τα τείχη

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Κόλλησα στο Ψηφιακό Υπουργείο με εκλεκτές (τις πιο εκλεκτές) συναδέλφους και πέρναγα ωραία, ενώ ενημερωνόμουν για εκκρεμούσα υπόθεσή μου που μπορεί να διευθετηθεί κάλλιστα και μεταθανάτια.

1 5.22 Διεθνής Ημέρα Εργατών και "Παγκόσμια Ημέρα Γέλιου". Δεν κάνω πλάκα. Και δεν ξέρω ποιος ευφυής νους σκέφτηκε αυτό το συνδυασμό, μήπως για να υπονομεύσει γελώντας την Ημέρα της εργατικής Πρωτομαγιάς. Αλλά και το γέλιο είναι σημαντικό. Δεν λέμε «ένα γέλιο θα σας θάψει»; [...]

2.5.22 Δευτέρα. Στην Καισαριανή ξενάγηση από τον Γ. Μιχαηλίδη λέκτορα Ιστορίας στα δρομάκια της Καισαριανής που υπάρχει ακόμη το κτίριο το κατάστικτο από τις σφαίρες την περίοδο της ναζιστικής κατοχής και του εμφυλίου, όπως και μία αναμνηστική πλάκα στο μέρος που απύθυνε για πρώτη φορά, 15 του Μάη 1941 το επαναστατικό του κάλεσμα σε Καισαριανιώτες αγωνιστές ο Άρης Βελουχιώτης. Μόνο που έχει σβηστεί το όνομα του από τους Κασιδιάρηδες της περιοχής κι έχει μείνει το Βήτα κεφαλαίο και κάποια ταβερνάκια παλιάς κοπής στις κόγχες νεο-βάρβαρων οικημάτων. Μετά, με την Ανταρσία και τον πιστό φίλο μου τον Τζορτζ τον Περιστεριώτη, προσκύνημα στο τόπο όπου εκτελέστηκαν οι 200 κομμουνιστές από τους κατακτητές λίγο πριν εγκαταλείψουν την Αθήνα (οι ναζί). Ομολογώ με ντροπή ότι είναι η πρώτη φορά που επισκέπτομαι το χώρο, ο οποίος εκπέμπει (σεβαστείτε τις αντιφάσεις μου) μία ηλεκτρισμένη γαλήνη. Ο Τζορτζ έχει καλέσει κι ένα φίλο του Καισαριανιώτη, το Φωκίωνα που δουλεύανε κάποτε μαζί στην Ολυμπιακή, με σοβαρό πρόβλημα στην όραση και μετά πηγαίνουμε στην οργάνωση για φαγητό και καθ-οδήγηση. Ο Τζορτζ έχει μανία με το φαγητό και πέρα από την ιδεολογική ταύτιση με τις συλλογικότητες του αντιεξουσιαστικού χώρου ταυτίζεται περισσότερο με την κουζίνα των οργανώσεων αυτών που είναι δωρεάν. Να όμως που «Το δωρεάν πέθανε» όπως λέει περισπούδαστο κυβερνητικό στέλεχος και τα σουβλάκια έχουν κι αυτά μία τιμή. Ο Φωκίων έχει την αδελφή του σε ιδιωτική κλινική, γιατί υπέστη εγκεφαλικό, και στη διάρκεια της πορείας μου λέει ότι «έχει και το πρόβλημά της». «Ποιο πρόβλημα; δεν άκουσα καλά», λέω. Έχει νοπτική υστέρηση. Α, οκέι. Ο Τζωρτζ μου εξομολογείται μετά ότι ο Φωκίων έχει και δεύτερη αδελφή με το ίδιο πρόβλημα και τρίτη κατάκοιτη! Και τις φροντίζει μόνος του! Και κάνει και την πορεία του!

• Μία θάλασσα από πλοία περιμένουν έξω από την Σαγκάη να φορτώσουν ή να ξεφορτώσουν! Φαίνεται ότι τελειώνει εκεί το λок-νταουν. Βλέποντας το συνωστισμό σκέφτεσαι ότι μπορεί κάποιος να πάει Κίνα- Ν. Κορέα, με τα πόδια, από πλοίο σε πλοίο! [...]

3.5.22 Στο Μονασπράκι σε πορεία διαμαρτυρίας για την προκλητική αθώωση των εμπλεκόμενων αστυνομικών στη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου. Tout le monde deteste police. Οργή και θλίψη για τον Ζακ κι ένα καζάνι φαγητό για τους ανέστιους της πλατείας και τους χαμένους της παρτίδας που περιμένουν υπομονετικά το αχνιστό ζωμό, ενώ οι τουρίστες τους απαθανατίζουν με τις ψηφιακές μηχανές τους.

«Θα έρθει ο καιρός που η σιωπή μας θα είναι πιο δυνατή από τις φωνές που πνίγεται σήμερα...»
August Spies, Σικάγο 1887

Οι αγώνες του παρελθόντος, οι αγώνες του Σικάγο το 1886 να αποτελέσουν τη σπίθα για να ενταθούν οι κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες σε όλα τα πεδία, ενάντια στην εμπολή, τη φιλετική και την ταξική καταπίεση, ενάντια στον πόλεμο και την «εβρήνη» των κυρίαρχων. Να βάλουμε αναγνώριση στην επίθεση κράτους και κεφαλαίου. Να δώσουμε στην διεκδίκηση επαναστατική προοπτική. Να σταθούμε ο ένας δίπλα στην άλλη, να πορευτούμε μαζί μαχητικά και αξιομνηστέα. Να προτάξουμε τις ατομικές και συλλογικές αρνήσεις, τις απολλοτριώσεις, την αυτομείωση, τις καταλήψεις και τις άγριες απεργίες. Ο υπάρχον κόσμος δεν μπορεί να βελτιωθεί, ούτε με μεταρρυθμίσεις, ούτε με εξουσιαστικές αλλαγές. Η κοινωνική και ταξική επανάσταση, το χτίσιμο μιας άλλης κοινωνίας ισοτήτας, αλληλεγγύης, ελευθερίας αποτελεί την μόνη επιλογή για τους καταπιεσμένους/ες και τις εκμεταλλεζόμενες/ους.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΑΠΑΛΟΤΡΙΩΣΕΙΣ
ΝΑ ΜΕΤΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΙΣ ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ-ΡΩΣΙΑ-ΟΥΚΡΑΝΙΑ
Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

ΠΟΡΕΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ 1/5 11:00 ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

• Long covid. Ανυποχνητική έρευνα από Λονδίνο για όσους φιλοξενήθηκαν στην εντατική και θεραπεύτηκαν. Μετά από έξι μήνες παρουσίασαν κάποιου είδους διανοητική υστέρηση, έπεσε το αί κιου τους, λέει. Το πέρασμα της νόσου σαφώς αφήνει κουσούρι. Αλλά και στο λογικό; Κάθε πρωί σκέφτομαι "τι το δικό μου θα πεθάνει σήμερα" και ποια πράγματα πρέπει να βάλω στη σειρά και βλέπω ότι τίποτα δεν μπαίνει στη σειρά. Όλα όμως μια χαρά μπαίνουν στο τέλος (Για να γίνω μακάβριος: στην κάσα! Κάψτε με να γίνω στάχτη σαν τον Κερέν!)

4.5.22 Μία μέρα στο Μουσείο. Πρώτα πήγα στο Υπουργείο. Είχα πολλά πράγματα να κάνω σήμερα και αγχώθηκα. Είχα στις 12 το μεσημέρι ένα ραντεβού με μια παλιά μου φοιτήτρια, τη Σία, στο Σωτηρία διότι ο σύζυγός της νοσηλεύεται σ' αυτό στο νοσοκομείο κι «αν θέλεις τόσο πολύ να με δεις ας βρεθούμε εκεί». Είχαμε δώσει ραντεβού στο Κυλικείο αλλά η Σία φρόντισε να πάθει εντερογαστρίτιδα και προτίμησε να μείνει σπίτι «να μη κολλήσω και σένα», είπε. Οπότε κόλλησα στο Ψηφιακό Υπουργείο με εκλεκτές (τις πιο εκλεκτές) συναδέλφους και πέρναγα ωραία, ενώ ενημερωνόμουν για εκκρεμούσα υπόθεσή μου που μπορεί να διευθετηθεί κάλλιστα και μεταθανάτια. Έχοντας άπειρο, ελεύθερο χρόνο και ακού-

ραστη διάθεση, αποφάσισα να επισκεφτώ το επί της Συγγρού Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης (πάλαι ποτέ ΦΙΞ) που είχα να το δω προ κορονοϊού. Είναι φρεσκοβαμμένο, κατάλευκο σαν χειρουργείο, brand new. Σχεδόν άδειο από εκθέματα, εκτός βέβαια από το 2ο όροφο που είναι εξαιρετικός γιατί περιέχει τη συλλογή του Ιδρύματος Νιάρχου βεβαίως, βεβαίως. Με εντυπωσιάζουν για μία ακόμη φορά τα τρομερά κάρβουνα του Κουνέλλη αληθινά στοιχεία της φύσης στην γκαλερί, το πιο αντιπροσωπευτικό ίσως δείγμα της Povera Arte, όπως και μία συγκλονιστική σύνθεση του Αλθθινού και οι ακέφαλοι μετανάστες του Κανιάρη: «Σκεφτήκατε ποτέ γιατί ξενιτεύονται οι άνθρωποι;» Επίσης αξίζει να δει κανείς εδώ το βραβευμένο video (στο Film Festival του Ρότερνταμ 2007) του τούρκου Koken Ergun για να καταλάβει τι σημαίνει εθνικισμός. Βλέπουμε αθώα παιδιά με μεγάλα αυτιά να απαγγέλουν ποιήματα σε ένα κατάμεστο από κόκκινες σημαίες στάδιο και θυμάμαι που κι εμένα με ανεβάζανε μικρό στην καρέκλα για να πω τα πατριωτικά τους ποιήματα. «Είμαι τούρκος, είμαι έντιμος, είμαι εργατικός, είμαι περήφανος που είμαι τούρκος. Για το Θεό και τη χώρα μου θα σέβομαι τους μεγαλύτερους θα διατηρήσω το σώμα μου δυνατό. Γιατί το λιοντάρι της Τουρκίας ξύπνησε» κλπ. κλπ. [...]